

Kőrössi P. József

**ANGYAL HÓFÚVÁSBAN**

Hófúvásban érkeztem haza,  
az autópálya tele volt gonddal.  
Jöttek, mentek rajta gépjárművek  
meg én meg én meg én.

Egy-két szekér, komolyan mondom,  
a fejemben itt, meg ott,  
autók, szekerek és emberek,  
akik, vajon miért, ki tudja, miért,  
unzsenír újra és újra megjelentek.

Karambol? Nem! De mégis, karambol!  
Kérdezik, kijelentik, én már megszokom,  
észre sem veszem, mondják a többiek:  
karambolokban élsz. Ez az életem.

És akkor ott van, ahol van karambol,  
lennie kell valahol, és akkor éppen ott,  
ahol egyszerre vagyok és nem vagyok.

Megint, sokadszor, mint mindig,  
miért megint?  
Miért már megint jelenik meg az angyal?  
Most megint mit akar?

Kérdezlek, angyal, mit akarsz?  
Nem fölöttem, bennem,  
ott, bent, legeslegbelül  
mit akarsz?

*Eső, 2017/1.*

■ Kőrössi P. József 1953-ban született Nagyváradon. Verset és prózát egyaránt ír.

N. Tóth Anikó

**ÚTI JEGYZETEK***(kiszprózáék)**Szerencsés kimenetelű roham*

A csúcsforgalom miatt lassan araszoltunk a városban, rögtön elaludtam. Kiabálásra ébredtem. A busz állt, többen lenn ácsorogtak. Egy darabig semmit nem értettem. A szomszédom mondta, amikor visszajött, hogy mi történt.

Utálok busszal utazni. Ezen a járaton mindig tömeg van. Bunkók az utasok, gorombák a sofőrök. Vagy betegek. Mint ez is. Egyáltalán hogy lehet hivatásos sofőr? Ilyennek ne adjanak jogosítványt!

A második ülésen ültem, a jobb oldalon. Szeretek elől, szoktam figyelni az utat. N.-ben szálltam fel, sokáig tartott, mire kiértünk a városból. Alig hagytuk el az utolsó épületeket, csak látom, hogy átcsúszunk a másik sávba. Szemből meg nyomul egy kamion. Nézem: a vezető, mint valami zsák, rádől a kormányra. Aztán csak látom, hogy az előttem ülő pasi odaugrik, elrántja a sofőrt, lepattan az ülésre, és hirtelen lefékez. Szerencsére a kamion lassított, mikor észrevette, hogy valami nincs rendben. Az utolsó pillanatban az is megállt. Húsz centi hiányzott az ütközéshez. Először nagy csend volt, aztán elkezdtek kiabálni az emberek. A sofőr magához tért, még csak nem is esett el, kábultan forgatta a fejét, mint aki nem érti, mi van. Én is csak akkor fogtam föl, mi lehetett volna. Nemsokára két rendőrautó is jött meg a mentők. Nem messze volt egy pihenőhely, oda irányították a buszt. Teljesen kétségbeestem, hogyan érek majd haza. Nem tűnt sima ügynek, amíg megoldják a helyzetet. Aztán nagy mázlim volt, mert ahogy ott ácsorogtam az út szélén, egyszer csak lelassított egy kocsi. A második szomszédunk volt, éppen P.-ből jött, az hozott haza. Nem is akarta elhinni, mi történt.

Hogy van?

Köszönöm, jól... sokkal jobban.

Előfordult már ilyesmi?

Egyszer... talán húsz éve. De akkor nem vezetés közben.

Volt orvosnál?

Akkor?

Igen, akkor.

Nem... nem emlékszem, hogy lettem volna.

Most viszont ajánlatos lesz elmennie.

Valami komoly?

Feltételezem, hogy epilepszia.

Na ne! De hiszen nem is rángatóztam!

Ennek a betegségnek sokféle tünete van, egészen enyhék is. Akár ilyenek, mint a magáé.

Ha tényleg epilepsziás vagyok, akkor nem vezethetek? Atyaúristen, hogy tartom el a családomat?

Uram, tudatosítania kell, hogy nem kockáztathatja emberek életét. A sajátját se. Most szerencséje volt.

Egy kamion és egy autóbusz néz farkasszemet az N. és V. közti úton.

Minket a kamion vezetője riasztott. Két hete volt egy kisebb balesete, nem az ő hibájából. A másik fél igyekezett eltussolni, de aztán mégis problémája lett belőle. Ezt most el akarta kerülni. Rögtön hívott, még mielőtt bárkivel is beszélt volna a busz utasai közül.

Fogyasztott a buszvezető alkoholt?

Nem, már szondáztuk, rendben.

Érvényes a jogosítványa?

Igen, nemrég újították meg.

Van valamilyen egészségügyi problémája?

Azt állítja, hogy nincs.

Majd beszélék a doktorral.

Mi legyen az utasokkal?

Úgy tervezte, alszik hazáig. Két óra alatt valamit csak behoz az utóbbi hét alvásdeficitjéből. Mégsem tudott elaludni. Az első ülésről tökéletes látvány tárult elé: figyelte a városi forgalmat. Szerette a nyüzsgést, az autópályák egyhangúsága után kifejezetten üdítette a járdán rohanó vagy andalgó gyalogosok, hátizsákos diákcsoportok, zebrán átsuhanó nők, baktató bácsikák, gyereket vonszoló anyák forgataga. Aztán kiértek a városból. Hogy kényelmesebb legyen az esetleges szundikálás, kissé hátradöntötte az üléstámlát. Éppen megtalálta a megfelelő testhelyzetet, amikor a sofőr előrebukott. Rögtön felugrott, kirántott, fékezett. Farkasszemet nézett. Fellélegzett.

Angol nyelvleckét hallgattam. Csukva volt a szemem, hogy jobban tudjak figyelni. A nagy fékezésre persze kinyitottam, de semmit se láttam. Egy dagi nő aludt mellettem a külső ülésen, az meg se rezzent,

a kiabálás se zavarta, percekig bökdöstem, míg végre hajlandó volt felébredni. Nagy nehezen kiengedett. Lent mindenki összevissza beszélt. Hogy részeg volt a sofőr. Hogy rohama volt. Hogy egyszerűen csak elaludt.

...tuti, hogy nem érek haza, életem, hétre... Nem, nem volt hosszabb pihenés, muszáj folyton ezzel jönnöd? ... Mondom, hogy majdnem baleset... nem, nem olyan, mint a múltkori, ebből jobban jövök ki... 'csába, mit hisztizel! Csinálok képet, küldöm esemesbe, na? ... Azt hiszed, jókedvemből tökölök itt az út szélén? Száz évig bámulták a papírjaimat a zsernyákok, fújattak is... persze, hogy rendben minden... nem, senkinek semmi baja... tudom is én... a jegyzőkönyvvel szarakodnak, vagy mi... majd csörgök, ha sikerül elindulni... persze, hogy éhes vagyok, egész nap nem ettem, nem volt időm kaját venni... az jó, bevágok egy egész fazékkal... jó, jó... jó... No, abba hagyom, mert integet a zsernyák... puszi, puszi. Tarts ki, életem.

Torlódásra számítsanak N. és V. között, ahol szembefordult egy kamion és egy autóbusz. Rendőrök irányítják a forgalmat. Felhívjuk az autósok figyelmét, hogy különösen vigyázzanak az út mentén sétálgató utasokra, akik a mentesítő járatot várják.

Maga állította meg a buszt?

Én voltam, uram.

Hogy csinálta?

Észrevettem, hogy valami baj van a sofőrrel. Rádólt a kormányra. Egyszer csak a másik sávban voltunk, szemből meg jött a kamion. Kirántottam őt a volán mögül, gyorsan fékeztem. Az utolsó másodpercekben. Nem mentünk nagyon gyorsan, hiszen alig hagytuk el a várost. A kamion vezetője szerencséjére szintén lassított, meg is állt.

Vezetett már autóbuszt?

Hivatásos sofőr vagyok, uram. Három évig egy autóbusz-társaságnál dolgoztam, igaz, ez régebben volt.

Micsoda véletlen!

Igen, az is nagy szerencse volt, hogy az első ülésen ültem. Hogy egyáltalán láttam, mi van.

Ezt a lélekjelenlétet! Nem semmi!

Hozzá vagyok szokva a meleg helyzetekhez, uram.

Tudja, mennyien utaztak a buszon?

Sokan. Hiszen többen álltak is, remélem, senki nem sérült meg fékezéskor.

Magát ezért ki kéne tüntetni!

Nem a kitüntetésért csináltam.

Persze, persze.

A saját bőrömről is szó volt.

Nyilván.

Tudja, uram, az egy kicsit rosszul esett, hogy a kamionos kolléga otrombán viselkedett. Azt hiszem, nem nagyon hitte el a mesémet.

A sofőrcsereért biztosan nem látta.

Én tudom, de akkor se kellett volna olyan cifrán káromkodnia, mindenki előtt.

Legalább elnézést kért?

Nagy kelletlenül. Az utasok közül viszont többen hálálkodtak.

Szép tőlük.

Tudja, uram, engem azért megrázott ez az eset. Hogy velem is bár-mikor előfordulhat. Órákat, napokat, heteket vezetek egyedül végtelen, unalmas sztrádákon.

Egyszer aztán majd csak úgy rádőlök a volánra.

### *Tűrőhatáron*

Hétfő hajnalban hosszú sor kígyózik az 1.-i autóbusz-állomás távolsági járatokat indító-fogadó hármasszálán. Már befutott a busz, a le-szállók rég eltűntek a büfék mögött, egy utas már fellépett a második lépcsőre. Mégse mozdul percek óta a várakozók többé-kevésbé türel-metlen sora. Párafátylak lebegnek az arcok közt. A vállakat kisebb-nagyobb táskák, hátizsákok, retikülök, szatyrok húzzák. Kellemetlen borzongás kúszik a lábszárakon. A hír, hogy lefagyott a jegykiadó gép, lassan terjed a metsző hidegben.

Én a munkahelyemről kések el.

Én az iskolából.

Én a bírósági tárgyalásról.

Én az állásinterjúról.

Én a termékbemutatóról.

Én a forgatásról.

Én az orvosi vizsgálatot késem le.

Én a szakvizsgát.

Én a temetést.

Én a repülőt.

Én a fodrászt.

Én az avatást.

Én a versenyt.

Én a próbát.

Én a változtatás lehetőségét.

Nem érem el a csatlakozást.

A fogadóórát.

A megnyitót.

A felvételt.

A meghallgatást.

A boldogságot.

Elgéberednek a lábujjak, megdermednek az arcok, lefagynak a fülcimpák.

A sofőr újraindítja a gépet. A képernyőn hidegkék mező kér türel-met. Pendülnek a percek az ajtó és a sor végén állók között feszülő hú-ron. Végre sárgába vált a monitor, fúrge ujjak pötyögtetnek kódokat, cirreg a gép. Az utas azonban hiába nyúl a jegyért, a jegykiadó nem akasztja meg a papírszeletet, csúszik, surrog megállás nélkül a papír-csík, hasztalan kapkod utána, kicsúszik a sofőr kezéből, körbetekeri az utas lábszárát, leereszkedik a lépcsőkön, kúszik a várakozók között, megkerüli a leghátsó utast, néhány szemvillanás alatt gúzsba köti a meg-lepetéstől megmerevedett ácsorgókat. A sofőr nem veszíti el lélekjelen-létét. A nagy fehér csomagot a buszhoz görgeti, majd a csomagtartóba tuszkolja. Miután lecsapja a csomagter ajtaját, összedörzsöli a tenyerét, majd ruganyos léptekkel a helyére megy. A monitor hidegkék üdvöz-lésével mit sem törődve hirtelen startolja a motort, nagy gázzal indít. Be kell hoznia a késést.

### *Útikönyv*

Egy könyv az ülés és az ablak közti részben.

Gerincén fekszik, lapjai szorosan összesimulnak a szűk helyen.

Még a múlt héten felejtették itt. Senki nem kereste. Sokan utaztak, nem tudtam megjegyezni az arcokat. Belelapoztam, sajnos számomra ismeretlen nyelven van. Megnézi?

A könyv vastagsága ellenére szokatlanul könnyű. Papírkötés, a fehér borítón vörös és barna kriksszkrakszok, alig észrevehető méretű sötét-kék betűkkel két név. Az egyik női.

Az előzéklapon megismétlődnek a nevek, de a borítótól eltérően fordított sorrendben.

Hiányzik a kiadó, a megjelenés éve.

A lapok sárgásszürkék.

Maga is meg szokta szagolni a könyveket?

Zavartan ölébe engedi, borítóval felfelé.

Nekem is mániám. Ha nem fog meg a szaga, el se kezdem az olvasást. Vannak kifejezetten csábító illatú könyvek. Egyszer sikerült egy vaníliaillatút találnom. Tudja, nagy kedvencem a vanília. Nekem tetszett, a feleségemnek viszont nem jött be. És képzelje, van olyan nyomdafesték, amitől szédülök és hányingerem van.

Ennek papírszaga van.

Tudom, szagoltam. Tényleg semmi különös.

Pörgeti a lapokat. Néha megáll. A szöveg hosszabb-rövidebb szakaszokra tagolódik. Mindegyik rész fölött keltezés a kilencvenes évekből. Májusban indulnak a bejegyzések. Alighanem napló. Vagy inkább levélregény? Minden szövegrész fölött más és más helyjelölés. A naplóírótalan folyton változtatta tartózkodási helyét?

Na, milyen nyelven van?

Azt hiszem, dánul.

Dánul? Dán utasom lett volna? Ez érdekes.

Lehet, hogy nem volt dán, csak beszélt a nyelvet. Vagy tanulta.

Meglehet. Maga tud dánul?

Nem tudok.

Nincs véletlenül ismerőse, aki tud?

Nincs.

Hát akkor fogalmam sincs, mi legyen.

A könyv végére lapoz. A tartalomjegyzék a helynevek szerint tájékoztat. A helynevek sajátos módon ismétlődnek. Mintha hosszabb-rövidebb vagy több-kevesebb megállóhelyel megszakított útvonalakat jelölnének ki oda-vissza. A visszaúton olykor beékelődik olyan helynév, ami odafelé nem szerepelt. A könyv közepén mindössze három megállóból álló útszakaszhoz az előzőekhez képest szokatlanul hosszú szövegrészek kapcsolódnak. A középső helynév ismerős, nagyon sokszor olvasta feljebb. Skarvenæs. Minden út oda vezet. Fellapozza. A bekezdések rövidek, gyakran egyetlen mondatból állnak. Legtöbbször tőmondatból. A szöveg tele van három ponttal, sorközzel. Feltűnően sok a zárójel. Egy név, csupa nagybetűvel, szintén sokszor ismétlődik. Női név. Az, amelyik a borítón is látható. Több mondat gondolatjellel ér véget. Megtorpanások, nekirugaszkodások.

Mit hallgat el?

Miért szakít meg?

Mit mond el mégis?

Kinek beszél?

Mit mászkál annyit?

Minek megy folyton oda?

Nem akarja elvinni? Látom, érdekesnek tartja.

Köszönöm, nincs sok értelme, hiszen nem értem.

Minek megyek folyton oda. Mit mászkálok annyit. Kinek beszélek.

Mit mondok el mégis.

Miért szakítok meg. Mit hallgatok el.

Becsukja a könyvet. Visszacúsztatja az ablak és az ülés közti résbe.

Gerinccel fölfelé. A gerincen kék betűkkel az ismerős női név. Egy vörös S kígyózik körülötte.

Várok még néhány napot, hátha keresik. Aztán majd meglátom.

Tudja, sajnálom csak úgy kidobni. Mégiscsak egy könyv.

Amikor S.-be érve leszáll, azonnal vágyni kezd a könyv után.

*Ambroozia, 2017/1.*